

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

IGNOCENTADAS.

HONT anirás P. K. que no rellisquis? ¡Mirin qu' es molt! Un hom' avants d' escriure una paraula posa un cabell blanc, es á dir del color de l' ignocencia, torna á sucra la ploma per esborrarla si 'l fiscal de imprenta fa no més que una ganyota, esta disposat a tot... y no senyor, es inútil, res hi val.

Quan no son los pelegrins, es á dir la llana, es don Anton, es á dir aquell que 'ns esquila. ¡Mirin que á donar un cop de ploma ó un cop de llapis s' hi ha de anar alerta!

Com que tots los espanyols, y l' Apeles Mestres es un dels tants, sembla que tenim á n'en Cánovas entre cella y cella, naturàlment se'ns acut pintar á una persona, y á pesar nostre, tant si volém com si no volém se'ns torna un Cánovas. ¡Que volen ferhi! No podem pas evitarho! Es aixís, una especie de condemnció!

Jo ni menos ho sabia quan lo dia de Ignoscents vaig veure que daban á n'en Lopez las bonas festas d' aquella manera tant estranya.

¡Qui havia de creure que ab uns comptes que no s' troban á cap aritmética, perque no son de sumar, de restar, de multiplicar, ni de partir, nos havian de arreglar los comptes á nosaltres!

¡Qui havia de suposar que perque parlem de un don Anton, s' havian de creure desseguida, que 'ns referiam á D. Anton Cánovas del Castillo!...

¡Bah, bah, bah!... Com hi ha mon que á tots los Antons jo 'ls hi aconsello desd' are que vagin á desbatjarse, perque sense saberho 'l dia menos pensat no s' trobin embolicats ab paper sellat, com nosaltres pecadors. Es una previsió ab que jo 'ls brindo, desitjós de treure algun partit de totes las desgracias.

Pèl demés, allá veurém. Parlant la gent 's enten, que denunciant no.

Y no s' creguin que are nosaltres nos encararém ab lo senyor de la Cortina y l' hi diguém qualsevol mala paraula, qualsevol insult, lo primer que 'ns vingui á la boca.

No senyors, ho dihém de bona fé. De la mateixa manera que doném las gracias al capellá que 'ns escomunica, las doném al fiscal que 'ns denuncia. No es pas una bravata; es una convicció resultat de una ja molt llarga esperiencia.

Lo capellá que 'ns escomunica, en lloch de atreure sobre nosaltres las iras del cel, nos proporciona las ditxas y las suscripcions de la terra.

Veritat es que 'l fiscal, pot esplicarse tant y tant bè, que 'l tribunal l' hi digui:—«Home, vosté té rahò» y obligarnos á aclarar los ulls per un período més ó menos llarch; pero que volen que 'ls digui jo lo primer que tinch es conciencia, y quan la conciencia mèva está tranquila, que parli 'l fiscal.

A mí 'm sembla que aquest cop s' ha deixat impressionar una mica massa per la seva missió de denunciar periódichs.

Estava en lo sèu dret de denunciarnos, com hi estarà de ferho cada dia, que jamigo! per xó l' hi han posat; pero jo estich també en lo dret men de creure que aquesta vegada n' ha fet massa.

No hém de tardar en averiguarho. A las dotze del mitj-dia de avuy dissapte, ell s' esplicarà y 'l nostre atvocat farà la defensa de la Campana.

No tinch de dirlos qu' en Joanet Sol y Ortega es un lletrat jóve; pero de cap-d'ala, y qu' ell millor que jo esplicarà lo que vol dir lo grabat, que ab sentiment nostre perque no volém lo mal de ningú, l' hi ha fet mal d' ulls al Sr. Fiscal de imprenta.

Jo per la mèva part l' hi diria al Tribunal: Hi ha una fetxa á l' any especialíssima. Vajin al teatro y ho trobarán tot trastocat: las cómicas se vesteixen de homes y 'ls cómichs de donas: lo públich riu, perque en tal dia tot es permés.

Lo dia dels Ignocents, los diaris acostuman celebrarlo posanthi mentidas, que no diré 'ls tontos, pero si 'ls ignocents se las empassan com si s' tractés de la cosa més natural del mon.

En lo dia dels Ignocents l' amo encarrega á l' aprenent que vagi á ca 'n fulano á buscar lo llevat de las neulas.

Ja 'u veihen, en tal dia, si no hi hagués enganys, no hi hauria ignocents.

Donchs bueno qui 'ls diu á vostés que jo, ab l' intent de veure si 'l Sr. fiscal, ab tota la seva gravetat, hi queya, no vaig tractar de prepararli una ignocentada?

Y francament si aquesta ignocentada tè de durme malas conseqüencias, que farém tots los possibles, perque no 'n duga, jó sentiré ser víctima de una ignocentada presa pèl cantò sério.

Y deixinmo dir de una vegada: com que la Campana es de 'n Lopez, si l' hi vá mal, ho sentiré més que per altre cosa, per veure condemnat.... á un Ignoscent

P. K.

LA NIT DELS REYS.

Arribat es ja 'l gran dia vosaltres que del banch blau d' un modo sempre suau calméu á la mitoria. Sens vosaltres, la nació qué seria? ¡Válgam Déu!

Poséu ministres poséu la sabateta al balcó.

Diputats qu' eternament ab lo cap diben que sí, y 'us avemiu ab lo di de que tot vá bien, muy bien; en pago de tal lliadó que de franch nos ensenyén, poséu diputats, poséu la sabateta al balcó.

Y vosaltres conceja's que tant si plou com si trona governeu á Barcelona (per aumetá 'ls nosres mais) la ciutat ab sa foscó ja us diu ab alegre véu: poséu regidors, poséu la sabateta al balcó.

Empleats, escombriayres, guindillas, municipals, gent que un hom pot bateja'ls ab lo nom de turronoyres, desperteuos d' aqueix só ab que capicats estéu; poséu gent legal, poséu la sabateta al balcó.

EMBOLICA TRONAS.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

Funcions rescalfadas es sols lo que 'ns han donat las empresas dels teatros de Barcelona. Prescindint del Principal que 'l dimecres vá servirnos l' ópera dels germans Ricci Crispino é la comare, obtenint un desempenyo notable principalment per part de las Sras. Ferni y Macafferri y del Sr. Marchisio, lo demés no ha sigut altra cosa que la repetició de lo ja conegut.

Al Liceo Africana y Frá Diávolo, ópera que també 's representa al Principal y en tots dos teatros ab bon conjunt.

Al Circo, Molinero de Subiza, Campanone, Postillon de la Rioja, etc., etc.

A Romea, La fals, Lo collaret de perlas, La flor de la montanya, L' Angel de la Guarda, etc. etc. Com que 'l públich ne surt content, se l' hi ván servint los mateixos plats, y ab aixó fá molt bè l' empresa.

A Novedades, Adriana Lecoucreur, Los huérfanos del puente de Nuestra Señora, Locura y Santidad.

Y á tots los teatros que acabo de mencionar El nudo gordiano, que es lo drama més afortunat que hi vist en ma vida, ab la bona inteligencia que aquesta vegada 'l públich fá justicia al mérit. Y á propósit del Nudo, dech dirlos que 'l diumenje l'

empresa de Novedades va repartir als concurrents un bonich retrato del poeta Sellés, ab la seva biografia darrera. Lo teatro, com de costum, va quedar plé de gom a gom.

Lo Teatro Espanol s' ha entretingut ab los Trescents del Bruch y 'l Prado catalan ab l' Estrella de oro. Al Odeon s' ha posat un drama de gran aparato en 27 quadros Los Pastorcillos. ¿No es veritat que es hasta xocant qu' en un teatro tant petit hi cripigan tants quadros?

Finalment, lo dia de Ignocents tolas las empresas van esmolar lo seu ingeni per fer riure al públich, y entre mitj de moltes cosas tontas, casi tolas van lograrho. Los cantants del Liceo van disfressarse bñ, especialment lo barítono que anava de pagés y la contract que anava de capella. Al Principal la Fernandez y en Riquelme van fer lo gasto, y van agradar molt ballant al final de la Almoneda. A Romea la pessa va agradar bastant; y al Circo algun dels quadros disolvents, podian haberlos tapat ab una fulla de col.

s d' are 'ls ho anuncio.

Dissapte la vista, diumenje y lilluns festa, dimars me comuniaran la sentencia.

Siga favorable, siga adversa, la iré imprimir tot desseguida, y 'l ríjous que vè jo 'ls prometó un número extraordinari consagrat a la denuncia, a la vista, y a la sentencia.

Jo soch aixís: a las penas, números extraordinaris.

Modo que tè 'l conde de Toreno de provehir las cátedras.

Se fan oposicions y guanya per exemple 'l primer lloch de la terna un liberal, donchs ja pot tenir per segur que no ha de ser ell l' elegit.

Aixís ha succehit sempre y are mateix ab una cátedra de Economía política y ab un altre de química.

Vostés dirán:—¿Com es possible qu' ensenyant química puga un catedrático inculcar ideas subversivas als seus alumnos?

¡Ah! Lo conde de Toreno tè molta penetració.

Un catedrático de química pot ensenyar la manera com se forman y 's destrueixen las reacciones.

A Almazan (Soria) van assistir unas 5 mil personas a presenciar l' execució de dos reos.

Y acabat, disputant sobre si la pena de mort era moral ó inmoral, dos concurrents se van encendre, van obrir lo ganivet, y si no hi corran a temps, era qüestió de dirli al butxí que 's quedés al poble, perque estavan preparantli feyna.

Jo no sé pas si la pena de mort es moral ó inmoral: l' únich que sí puch dirlos, es qu' es molt exemplar.

Ha mort D. Anton Brusi, marqués de casa Brusi y propietari del Diari de Barcelona.

No l' hi devia la Campana favors de cap mena, ni 'l seu Diari ne devia tampoch a la Campana: las dos publicaciones son y es de creure que serán sempre enemigas; pero aixó no obsta peraque nosaltres sentim com lo qui més la pérdua de un home laboriós a qui l' hi deu lo Diari tota l' importancia de que avuy disfruta, y Barcelona, si bñ una política que no pot ser la nostra, un apoyo desinteressat per tolas las grans reformas que en aquests últims temps l' han millorada y engrandida.

Además, la Campana sentirá sempre la mort de un dels seus companys de la premsa.

Paraulas del rector de Corró de munt, durant la missa matinal:

«Excomunicarè a tothom que llegeixi la Campana de Gracia, al qu' enrahoni mal dels capellans; y finalment als que aboguin per ferme pagá 'ls consums perque sent lo mèu deber sagrat, agrahits deurian estar encare de que 'ls digués la missa, apart de que l' Iglesia no tè de pagar drets.»

Aquestas paraulas pintan a un tipo y a una institució.

Y aixó 'm fá pensar en que si 'ls capellans no pagavan lo dret de consums, molts ajuniaments no recaudaria: un céntim; ja que en molts pobles los capellans son los únichs que menjan.

Ja s' ha donat per terminada la legislatura de 1878.

Lo decret declarantho aixís va ser llegit lo dia de Ignocents.

No sabém si la broma anava pèls constitucionals y centralistas, que 's quedan esperant que vingui 'l mes de Febrer.

L' altre dia lo secretari de aquest govern civil va anarse'n a Berga, y va descobrir un gros contrabando en la casa de un tal Sr. Pujol, arcalde de la població.

Arcalde nombrat de real órdre.
Arcalde condecorat recientment pèl govern.
En una paraula, arcalde de contrabando.

Tambè a Sant Antoni de Vilamajor lo rector ha excomunicat als que llegeixen y als qu' escriuen la Campana de Gracia.

Ja estranyava jo que vinguessin tantas suscripciones novas de aquell poble.

La Campana no es cap llum de cuyna, sino una foguera: no s' apaga bufantla: con més la bufarán més s' encendrà.

Finalment el poble de Sant Antoni de Vilamajor també hi han anat los missionistas.

Y per cert que hi anavan acompanyats dels mossos de l' Esquadra.

Algú que té memoria va semblarli regoneixe entre 'ls pares missionistas a algun dels que varen assistir al salvatge fusellament dels heroes de Cardedeu.

Hi ha dos síntomas fatals: primer que predicen l' amor al próxim, y segon, que com tots segueixen las mateixas máximas, tenen un aire de familia, que moltes vegadas fá confondre'ls.

Ja 'u saben, no vagin depressa a treure la cédula. Fins are deyan: «Si 'l dia 31 de Decembre no la tenen se 'n farán lo doble.»

Are u timament ha sortit un' órdre donantlos de temps fins al 28 de Febrer per adquirirla.

Tambè deya la lley que s' havian de passar a domicili, y no s' hi passen. Si volen adquirirla han de anar a rebre espentas y a perdre temps.

De manera que no sembla sino que aquí a Espanya 's fan las lleys pèl gust de no cumplirlas.

Los escándols de Cuenca quedarán a l' historia de la dominació conservadora con una taca negra d' aquellas que no se 'n van.

No tinch de dirlos res sobre la tallada d' arbres dels monts del Estat, sobre la adquisició sense pagarne res de moltes terras del comú y finalment sobre la protecció que han trobat sempre 'ls autors de aquest negoci per part de las situaciones conservadas.

Lo mateix ministre de la Gobernació va declararho.

Los anys en que va haberhi més escándols van ser 1851-1852, 1853 y 1854-1865 a 1868 y 1878.

Es a dir: anys de conservadors.

Un' altra noticia dada pèl mateix ministre:

«Sobre la tallada de pins hi ha una causa en aquella audiència que fá 19 anys que dura.»

De modo que 'ls pins serán molt sancers, pero 'ls que 'ls tallan y las situaciones que 'u consenten, de fixo qu' estaran molt corcats.

VIDA NOVA.

Any nou, diuhén, vida nova: ja que ha arribat lo moment, seguim lo que diu la gent, que aquesta vida no proba.

Aixó de desganyitarnos pregonant continuamente que aném molt, molt malament, sens senyals de millorarnos; aixó d' estar cada dia dibent que 'ls mestres no cobran, que las contribucions sobran, que 'l nostre govern sona fa, que 'l comer de rabia trina, que 'l poble de fam badalla, que no 's menja ni 's treballa, que agonitza la marina; es tant vell y tant gastat, que casi no hi ha ningú que no estigui ben segú de que to' aixó es vritat.

Fins aquí sempre havém dit la farsa neta y pelada.

¿Que 's fa una cosa esguerrada? A esbombarho desseguit.

¿Que 'ns enganyan? Dirho laego, ¿que 'ns venen? campana al vol; ¿que 'ns endossan un bunyol? ipataplaf, palo de cegol.

No hem para: ni nits ni días

per sapiguer la vritat; tot bo havém escurriyat; palaus, quartels, sagristias.

Mes tant y tant que havem fet, tant y tant de repicar ¿en què ha vingut a parar? ¿quia resultat n' havem tret?

Qu' estém escomunicats, condemnats al foc etern, y que 'l fiscal del govern fa temps que 'ns té vigilats, per si acés la lengua 'ns tenta, y pot arribá ab sa manya a pescarnos ab la canya qu' ell ne diu la lley d' imprenta.

Y aixó no es viure, senyós; ¿qui es que viu ab tals embullis, obriat sempre dos pams d' ulls, sense un moment de repós?

No son los que mè: bñ menjan los que s' explican aixís: ja se sab que a aquest país a qui diu vritat's lo perjan.

Fora tráfecs; d' avuy més, per llibrarnos d' embolichs y sé ab tot lo mon amichs, tot ho dirém al revés.

No 's v jin a creure pas que vulguém dir ab aixó que d ixem la oposició; iprimé 'ns ll-vaban to nas!

Pero sense solt r prendas farém com aquell: —Amigo, aquí al revés te lo digo para que mejor me entiendas.

D' aquí eudavant, p-r exemple, quant s' emp ei a un cabecilla, dirém aixís:—«Al fi b i la la boca fé... y 'l bon temple.» Quant se trobi en un recó a algun pobre ob er penjat, dirém:—«Contan pe 'l veynat que s' ha mort... per dis racció.»

Al ocuparnos del gas posarém:—«L' Ajuntament es molt sábi, y molt atent y... molt beneyt d-el cabás.»

Parlant de's fre's y del vents, dirém:—«Lo govern s' esmera en que d' alguna manera poguém estar ben calents.»

De la bolsa:—«Aquest fidel termómetro puja tant, que si aixís segu ix pujant, dintre de poch... será al cel.»

De pobl.:—«Bè se la passa.» Del comer:—«Progressa mo t.»

De la premsa:—«Pa 'l que vol.» De la librtat:—«N hi ha... massa!»

Se viut per aquest tenor evitantos un fracás, anirém sortint del pas y... embolica que fa fort.

Aixís vingú 'us voldrá mal, ni 'ns c ndemnarém may més, ni haurém de temer ja res de las grasas del fiscal.

Y així sense cap desgracia, ompi.á l' ayre a tot hora la véu festiva y sonora de La Campana de Gracia.

C. GUMÁ.

NA gran part de la grosa de Madrid va tocarli a un barber.

Es molta fatalitat que aquí a Espanya sempre se 'n vaji la sort ab las personas que 'ns fan la barba.

A dreta lley, la grosa havia de tocarli al govern, que fet y fet, es lo qui 'ns afayta més bè.

Una novetat.

Per Nadal van sortir en moltes confiterias de Madrid, Canovas de massapá. ¿Quans espanyois no se 'l menjarian!

De un diari de Tortosa:

«L' Ebro ha aumentat aquests dias considerablement lo seu caudal.»

L' únich que a mí m' estranya, es veure que tennint un caudal tant crescut l' Orovio 'l respecti.

Un periódich de Madrit publica 'l següent villancico de Nadal:

*Esta noche los del Centro
cenan con los sagastinos,
y en vez de comer un pavo
acaso coman un mico.
Ese fué el presente
que el buen D. Antonio,
al saber la bida
ofreció á los novios.*

S' ha enfonzat lo pont de Alcolea.
Un periódich exclama ab motiu d' aquest fet:
—S' haurá enfonzat de vergonya.

Densá del estreno del *Nudo Gordiano* s' ha plantejat ab molt empenyo lo problema del adulteri.
Un armer vá voler esmenar la plana al poeta Selés, y á uns revólvers de sis tiros, los hi vá posar al aparador lo següent réto:

«Revólvers de familia.»
Y deya als qu' estranyats l' hi preguntavan sobre l' anunci:

—Dos balas per la dona, dos per l' amant y dos pèl marit. Aquí tenia un verdader revólver de familia per desfer *Nudos gordianos*.

Fins á Méjich tractan de celebrar una Exposició Universal.

Allá si que 'u poden arreglar fàcilment.
Casi tot l' any hi reyna la febre groga; hi ván algunes personas, y ja tenen una *exposició*.

A la llibrería de 'n Lopez, hi entra un amich del amo, fá un rato de brometa, y tot rient y bromejant se fica á la butxaca un llibre molt bèn imprès d' aquest gran surtit que are tè per Aguinaldos y regalos.

—¿Qué fás? l' hi diu en Lopez.
—No tingas cuidado y deixeme 'n emportar de casa tèva una *bona impressió*.

Los neos francesos tant aficionats á fer associacions y confrarías, acaban de ferne una de advocats.
La confraría 's titula: *Associació dels advocats de Sant Pere*

Si pledejan contra la civilisació, jo 'ls ho asseguro, perderán lo plet.

Dias endarrera, 'l Papa que necessita cambiar d' ayres, qu' en cambiar ó no cambiar potser que l' hi vá la pell, avants de decidirse á seguir l' opinió del metje, vá demanar paré als cardenals.

Los cardenals van resoldre que no podia moure's fundantse en que al abandonar lo Vaticá donaria mostrás de abandonar los drets que l' assisteixen.

Y aquí tenen vostés á un papa *infalible* que no pot treure 'l péu fora de casa sèva, si 'ls altres s' hi oposen.

Y aquí tenen un verdader auto de *presó* dictat per la camarilla del Papa.

Jo, sent cardenal, hauria sigut més franch y hauria dit:

«Considerant que tots los cardenals som los presuntos heréus de la tiara.

«Declarém que 'l Papa no pot sortir del Vaticá, ni deixar los aires insalubres, sense perjudicar los drets que 'ns assisteixen.»

S' havia concertat un desaffo entre dos enemichs.

Los padrins de un d' ells l' hi deya:

—Hém resolt que la cosa siga á pistola.

—Está bè; y miréu si pot ser á quaranta passas, que no siga á trenta. L' odio tant al mèu rival, que si 'l tenia massa á la vora, fins me agafaria un treball.

AMORS D' UN PEIX.
DEDICADA Á JOSEP MOLGOSA.

Contan de un peix molt curro
(no sè si llas ó burro)
que 'l sèn cor vá entregar
á una sipia bufona
la més aixeridona
que hi havia dins la mar.
Xanguet de hermosa escata
brillantejant com plata

l' hi dava per correu:

Si aixó pron no l' omplena
la colosal balena
véuras postrar prop tèn.

Se aimaban molt, mes ella
recorda que es femella
y busca variació.

Nadant enjoga-sada
ab mocas de arengada
la engresca un pescadó.

Lo apassionat suspira
se tomba y 's regira
cridant enfotismat:

—¡Oh sipia! amada mèva
seguir vuli la sort tèva
tambè vull ser pescat.

Surtint de l' ona blanca
respiració l' hi manca;
deixém diu, que 's cas
veyent tant rica pesca
lo pescadó s' engresca
y plaf, cap al cabàs.

A dintre una cassola
que un menjadó eanbola
lo fum que vá llenant,
se troban la parella
per la inconstancia ella;
més ell per lo constan'.

En aqu st mon de monas
hi han moitas sipias donas:
als homes no ho cal dir:
víctimas d' ells mateixos
fan lo mateix que 'ls peixos
se arriban á fregir.

PERICO MATAJASÉ.

Lo marit era un marino que feya divuit mesos qu' era á fora.

Al tornar troba á la sèva dona embrassada, y á punt de desocupar.

¡Figurèus, al cap de 18 mesos, quin tragol
No vá tenir temps de tramar una venjansa, quan la sèva dona desocupa una bassonada.

Y 'l marino, com si l' hi haguessin tret un pés de sobre, ho contava als sèus amichs, dihentlos:

—Nou y nou, divuit; los comptes están bè. Are calculèu quin bunyol faig, si en lo primer moment me deixo portar pèl genit.

Un estava ressentit ab un sereno borni y tenia por de que á la nit, quan retirava, no l' hi fés una mala partida.

Consell que l' hi dava un sèu amich:

—¿Vols evitarte un contratemps?

—Sí; com ho haig de fer?

—Donchs passali sempre pèl costat ahont tè tancada la finestra.

Un amich mèu es autor de una obra molt dolenta, y no obstant lo dia del estreno van aplaudirla ab entusiasme, y fins van cridarlo á la escena déu ó dotze vegadas.

Vostés diran:

—Aixó no tè res de particular: es que debia omplir lo teatro de amichs y alabarderos.

Pues no senyors, res d' aixó: al teatro hi havia no més que 'ls enemichs més mortals, més implacables del autor.

Aquest tenia una pila d' inglesos, ja veuhen si pot haverhi enemichs pitjors, y 'ls inglesos ván trobarse al teatro, animats del mateix pensament. Tots ells s' havian dit:

—Aném á salvarli l' obra y l' hi embargarém los drets de representació.

Ja 'u veuhen: de totes maneres pot obtenirse un triunfo. Lo mateix poden donarlo 'l mérit que 'ls acreedors.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Orella.
2. ID. 2.ª—Mito.
3. MUDANSA.—Toma.—Moma.—Roma.—Loma.—Goma.—Poma.
4. ENDEVINALLA.—Vela.
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—6 7 2
1 5 9
8 3 4

6. CONVERSA.—Marsella.
7. TRENCA CLOSCAS.—Madrit.
8. GEROGLÍFICH.—En terra de cegos lo borni es rey.

XARADA.

En lo tres-tu de Sallent
tres-quatre de liberals
un cin-h-sis curt de gambals
se la pinta de valent.
Es deis que cridavan més
quan la peregrinació
y en lo tu digué ab passió:
—Jo tinch sis-dos al progrés.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Tinch mans y no soch persona
balas sens ser artillé.
soch gran y petit també.
Lector, rumia una estona
que poch costa de sabé.

J. P.

COMBINACIÓ.

Hospitalet.—Barcelona.—Calella.—Granollers.—Claramunt.—Arbos.

Posar aquestos noms en columna de manera que diagonalment ne surti 'l nom de una vila catalana,

CONFITS LLARCHS.

MUDANSA.

Estava jugant en tot
y tenia un tot als dits
quan de sobte varios crits
mogueren gran avalot.
Se mostra 'l xich impacient
per sabé 'l que 'u motivaba,
y al veure que un tot robava
lo rellotje á un sèu parent
Saltá á sobre desseguit
del que 's pintava de tot,
y dantli un cop de garrot
allí 'l deixá estaburuit.

MORATILLA.

GEROGLÍFICH.

M I I X

eee

I Avi Laque

CONTA

g

III

Caspio

I

no no no

T. A.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Moratilla, P. N. R. Que hi fás, Mefistófel es bori, Barberet de neus, y entusiasta de 'n Casto, ar.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Almina, Xiquet de Valls, V. Celara, Poeta retirat, J. Modol Sell, F. Berga, Noy Maca, B. C. Planas, Gotillepis, J. Viñas, Nini Preciosa, F. Palet y J. Urgell.

Ciutada Moratilla: Insertaréu lo geroglífh.—Una católica: Vosté que hi tè hò, demani á Déu que l' illumini y á n'en Severo Catalina, autor de la *Mujer resili* un pare-nostre, que per desgracia de las lletras espanyolas ja fa temps qu' es mori: l' altre Catalina que ha entrat á la Academia no tè altre mérit que dirse 'l mateix nom, y obra bona d' eil ni l' ha llegida ni la llegira may, porque es incapas de escriurela.—Tite la y C.: Publicaréu un ger. g'ífh.—Algun de vosté y algun cantar també hi aniran.—Enrich Xarau També insertaréu alguna cantare la de vosté.—Poliuto: La poesia es massa seriá, y ademés l' hem rebuda tart per incóurela en lo present número: en quan al lomet no recordém haverlo rebut.—Un que vá sortir á foras Miraréu de parlarne la senmana entrant.—Emb lica troas: L' una poesia esta bè; l' altra no 'ns convé.—P. M Permetins que guardem lo secret. Si 'a parlavam, algo se sabia ó quan menos podria suposarse.—Ju'io C.: Queda complascut.—Viatjant de panyos: Veuréu de dirne algo la senmana entrant.—Barberet de Reus: Publicaréu un epigrama.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

FESTAS DEL ANY.

LOS REYES

